Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XVI numărul 31 (1023)

miercuri 4 august 1965
8 pagini 30 bani

Minunate zile de vacanță! Prilej de bucurie, de joc, de voie bună. Prilej de-a colinda țara în lung și-n lat, de-a face cunoștință cu multe, multe lucruri noi. Pretutindeni întîlnești copii. Îi zărești la fereastra unui tren, pe cărările de munte, în halele unei uzine, plimbîndu-se încîntați pe străzile unui oraș renăscut. Sînt mîndri și fericiți că se întîlnesc cu o patrie frumoasă, bogată, că în vremea lor, că sub ochii lor, poporul înfăptuiește atîtea lucruri mărețe. De aceea la redacție sosesc numeroase scrisori care vorbesc tocmai despre aceste lucruri. Iată cîteva:

PRIMA SCRISOARE

Este prima mea scrisoare pe care o trimit cuiva. Poate am avut și altă dată lucruri interesante să vă povestesc dar... Astăzi însă sînt atît de bucuroasă, atît de emoționată încît nu se poate să nu vă împărtășesc bucuria mea: am văzut prima dată marea, litoralul! Știți cît de imensă este marea și cît de frumoasă? Cît de minunate sînt blocurile, parcurile? Nici nu puteam să-mi închipui că în cîțiva ani s-au putut realiza lucruri atît de mărețe! Parcă aș spune că basmele pe care le-am auzit, pe care le-am citit despre palate, Feți Frumoși și Ilene Cosînzene au pălit cu totul. Palatele sînt acestea pe care le văd în jurul meu, iar Feții Frumoși și Ilenele Cosînzene... noi, cei din tabăra de pe malul mării.

PREOTEASA CONSTANTIN
Satul Pojogi,
raionul Horezu

ÎN ORAȘUL SIDERURGIȘTILOR

Cîte aș vrea să povestesc dintre lucrurile pe care le-am văzut! Nici nu știu la ce să mă opresc. Împreună cu alți pionieri din Iași am plecat într-o excursie în țară denumită „Turul R.P.R.". Am trecut prin multe orașe, sate. Sîntem de-a dreptul uluiți. Dacă mă gîndesc numai la Combinatul Siderurgic de la Hunedoara și-aș putea scrie pagini întregi. Am văzut cocseria, furnalul de 750 t, cuptoarele Siemens Martin, [illegible] care focul arde continuu. Orașul [illegible]uncitoresc, care s-a ridicat pe [illegible] așa de frumos seara, cînd [illegible], că nu pot să vă descriu. Ne-am despărțit cu greu de orașul siderurgiștilor, dar atîtea alte lucruri interesante ne așteptau la Reșița, Victoria, Făgăraș, Ploiești, București...

GRIGORE ELENA
Casa pionierilor, Iași

„LA ODIHNĂ"

Despre stațiunea balneo-climaterică Slănic Moldova auziserăm cu toții că-i socotită una dintre cele mai frumoase prin așezarea ei pitorească, prin importanța apelor minerale. De aceea, ne-am și bucurat tare mult aflînd că excursia o vom face acolo.

Ajunși la Slănic ne aștepta o surpriză: pionierii de la Școala generală de 8 ani nr. 1 ne așteptau întîmpinîndu-ne cu bucurie. Ne-au condus în școala lor, au căutat să ne facă să ne simțim „ca acasă". Apoi, împreună am plecat la drum. Am făcut astfel cunoștință nu numai cu pionieri, dar și cu frumusețea pitorească a acestei localități, așezată la poalele munților. Am fost chiar și la cascada rîului Slănic. Apele repezi soseau zgomotoase și se rostogoleau învolburate, apoi își reluau mersul lor printre stînci. După ce ne-am jucat în poienițele cele mai frumoase, după ce am mîncat, ne-am întors în stațiune. În parcul din centru fanfara cînta de zor, așa că am stat și noi pe bănci ca „orice om venit la odihnă". N-am plecat, decît puțin înainte de a începe focul de tabără, pregătit pe înverzitul stadion. Ne-a întîmpinat tovarășul prim-secretar de partid al raionului. Ne-am bucurat de cunoștință, mai ales c-am aflat de la dînsul atîtea lucruri interesante. Ne-a povestit și despre alte locuri frumoase din regiune, ne-a vorbit despre marile realizări de acum din regiunea Bacău, înainte o regiune rămasă în urmă. Ne-a vorbit despre bogățiile de petrol, despre Borzești, despre industria chimică etc. Ce mai, în carnețelele noastre avem acum notate multe date prețioase! I-am mulțumit din inimă tovarășului prim-secretar și apoi... flăcările jucăușe ale focului de tabără ne-au îndemnat la joc și voie bună. Ce zi minunată de vacanță am petrecut! Cîte lucruri de seamă am aflat, am văzut!

GAVRILAȘ MARIANA
Casa pionierilor, Tg. Ocna

O PAGINĂ DE... CHIMIE

Ne gîndisem mai de mult să vizităm Uzinele Sodice Govora, din raionul nostru. Știam, că nu o dată, conducerea uzinei ne-a trimis în dar substanțe chimice, aparate pentru experiențele noastre la chimie. Doream cu toții să mergem să vedem cum se înfăptuiesc marile „minuni" în laboratoare. Acum, am găsit prilejul. Vom face o drumeție, iar în plan vom trece și vizita la Uzinele Sodice.

Bucuroși, am pornit. Încă din poartă am fost întîmpinați cu: „Bine ați venit", de cîțiva tovarăși muncitori. Apoi, însoțindu-ne ne-au condus prin marile hale. Am aflat că din sarea venită prin conducte de la Ocnele Mari și din calcarul adus de la Pietreni în urma unor complicate procese chimice, are loc prepararea produselor sodice.

Răsfoim o pagină complicată de chimie. Ascultăm formule pe care căutăm să le înțelegem. Și ne minunăm că aproape tot procesul de producție e automatizat.

Am cunoscut ingineri, muncitori, dispeceri. Și cred că prin mintea fiecăruia dintre noi a trecut un astfel de gînd: „cît de mult îmi doresc să fiu și eu ca ei, să muncesc într-o uzină atît de modernă, de importantă"

PREOTEASA VICTOR
Școala medie, Băile Govora

LA VADUL CRIȘULUI

Nici vorbă, la Vadul Crișului, unde am făcut una din excursiile noastre, locurile, natura sînt minunate. Sus la cabană, am petrecut tare bine și am mîncat cu o poftă !... Dar, cel mai interesant a fost ceea ce am văzut la mina de argilă de la Șuncuiuș. Aici lucrările sînt automatizate: încărcarea argilei, descărcarea ei din funiculare. Am aflat și multe lucruri despre felurile de argilă, despre ceea ce se poate obține din ea. Ne-am notat totul. Cine știe, poate că ne va fi de folos. În Șuncuiuș am văzut ultimele realizări. Construcția blocurilor cu 2 și 3 etaje este în toi. Cînd ne-am întors spre casă, am avut despre ce discuta!

RIȘCA GHEORGHE
Casa pionierilor, Oradea

AM NOTAT TOTUL

Ne-a fost cam greu să ne hotărîm unde să facem excursia (avem atîtea de văzut!), dar am hotărît: împreună cu tovarășul diriginte vom merge la Bicaz.

Iată-ne în ziua plecării, dis-de-dimineață cu toții la gară. Ne-am urcat în tren și-am răsuflat ușurați cînd am văzut că pornește. Deci, nimic nu ne va mai reține. Prin fața ochilor noștri au început să se perinde poieni cu iarbă verde, lanuri de grîu care își aplecau spicele la pămînt ca valurile mării. După multă călătorie cu trenul, am ajuns! Tovarășul diriginte, împreună cu tovarășii din Bicaz ne-au condus la un hotel. Trecuse o zi, fără să simțim cum. Pătura fumurie a serii se lăsă peste tot. Și noi am adormit cu gîndul la hidrocentrală...

Nici în vis nu ne-am închipuit că totul la hidrocentrală este atît de măreț! Barajul, turbinele sînt imense. Am primit explicații pe care le-am notat cu grijă. O zi întreagă am tot cercetat, am întrebat amănunte despre aceste mari înfăptuiri ale poporului nostru. A doua zi, am vizitat împrejurimile Bicazului, am văzut locuințele muncitorilor. Ne-am urcat și pe munte, unde am întîlnit pîraie cu apa limpede ca de cristal, mirosind a rășină de brad. Cîteva zile am cutreierat Bicazul în lung și în lat. În sfîrșit, a trebuit să hotărîm și plecarea. Am luat însă cu noi atîtea imagini frumoase, atîtea impresii puternice, încît nu vom uita niciodată ceea ce am cunoscut în interesanta noastră excursie.

DESPA VIVIA
com. Popești, raionul Focșani

Desen: G. BURSCHI

Scrisori, impresii au sosit încă multe în redacția noastră. Așteptăm și de la voi, ceilalți prieteni ai gazetei rînduri în care să ne vorbiți despre cele mai interesante lucruri pe care le-ați întîlnit în excursiile și drumețiile voastre.

Vacanță plăcută vă dorește **SCÎNTEIA PIONIERULUI**

DE LA MUNTE LA MARE

Dacă zici „Mamaia — Perla Mării Negre", n-ai înțeles mare lucru. Trebuie întîi să o vezi. Şi dacă ai văzut-o măcar o zi, ai ce povesti despre ea pînă în vara viitoare. Dar dacă mergi pe litoral ai să vezi că nu e vorba numai de o perlă, ci de un colier cu un cap la Mamaia şi altul la Mangalia. Pe undeva, în acest colier se află şi tabăra internațională de pionieri şi şcolari de la Costineşti. Despre această tabără se pot povesti multe lucruri interesante, nu numai la noi în țară, ci şi în alte țări. Faima ei s-a dus de mult prin U.R.S.S., Franța, Italia, Republica Socialistă Cehoslovacia, şi alte multe țări, fiindcă în fiecare an vin aici pionieri din aceste țări şi petrec împreună cu pionierii români clipe de neuitat. Poate mulți dintre voi, dragi pionieri, ați trăit emoțiile unor începuturi de prietenii frumoase legate prin schimbul de insigne şi de cravate, şi continuate pe plajă, în valurile mării, în excursii, jocuri pionierești, foc de tabără şi... dansuri. Şi tot acelaşi lucru se poate spune despre tabăra internațională de pionieri şi şcolari din Sinaia — Perla Bucegilor. Numai că aici decorul e schimbat. În locul valurilor înspumate sînt brazii înalți ca... brazii, în locul plajei — minunatele poiene. — Şi iar calde strîngeri de mîini, schimb de cravate şi de insigne, prietenii care se hotărăsc cu generozitate pe viață. Şi iată că în amintirile voastre rămîn în suflet cu strălucire nouă perle ale vieții pionierești. La 28 iulie s-au deschis în cadru festiv cu impresionantul ceremonial pionieresc, tabăra internațională de pionieri şi şcolari de la Costineşti, unde au venit să petreacă zile de vacanță, alături de pionierii români, pionieri şi şcolari din U.R.S.S., R.P. Polonia, R.D.G. şi R.F.G. Iar la Sinaia în aceeaşi zi, s-au aliniat în careu pentru ridicarea drapelului tricolor pe catarg, pionierii şi şcolarii veniți din Franța, R. S. Cehoslovacia, R.P. Ungaria şi R.P. Bulgaria.

După ce vor petrece minunat două săptămîni, ca într-un frumos joc pionieresc, ei îşi vor schimba locurile pentru alte două săptămîni. Adică cei ce au fost la munte se vor duce la mare, iar cei ce au fost la mare se vor duce la munte. Cu urările noastre de bine îi însoțim şi noi.

DOUĂ TABERE LOCALE ŞI O MICĂ DIFERENȚĂ MARE

Deşi se află cufundate pînă peste acoperiş în tihna zilelor de vacanță, multe şcoli mai primesc încă vizite. Oaspeți sînt pionierii şi elevii care, potrivit unei practici intrate de acum în tradiție, îşi petrec în taberele locale o parte din timpul liber de care dispun acum. Cum e organizată petrecerea acestui timp liber, care sînt acțiunile pe care le desfăşoară, cum se respectă programul ? Pentru a putea răspunde la aceste întrebări, cu puțin timp în urmă am vizitat două asemenea tabere. Să vă povestim despre ele.

O ZI FIERBINTE

Am făcut în aşa fel şi am „picat" la Laslea, comună care se află la o alergătură bună de cal mai sus de Sighişoara, pe şoseaua spre Cluj — chiar în dimineața unei zile de program de tabără. Speram să fiu primul care păşeşte în ziua aceea pe poarta şcolii. Dar cu toate că soarele abia răsărise, în curtea şcolii se aflau mai bine de 40 de pionieri şi elevi. Şi se vedea cît de colo că erau tare bucuroşi şi nerăbdători.

— Ia spuneți-mi şi mie, care-i motivul bucuriei voastre ?

— Citiți aici.

Am început să citesc : „În caz că este timp frumos — o acțiune patriotică pe ogoarele C.A.P.-ului, baie în Tîrnavă şi concurs pentru cel mai bun pescar amator ; în caz că-i timp nefavorabil — activități în şcoală : şah, remi, citirea unei povestiri, jocuri distractive.

— Ei, şi acum uitați-vă ce cer senin, şi ce soare ! Azi vom merge pe cîmp şi la Tîrnavă — m-a lămurit Paul.

Au fost pe cîmp unde, în mai puțin de patru ore, au plivit de rapiță un lan de cartofi. Apoi, tocmai cînd razele dogoreau mai puternic, bucuroşi de cuvintele de mulțumire adresate de către tovarăşul Petre Aron, preşedintele, pentru treaba bună pe care au făcut-o, au năpădit cu toții pe malul Tîrnavei. Undele limpezi şi răcoritoare ale apei le-au îmbrățişat trupurile bronzate şi acoperite de praful de pe cîmp.

CRONICA BUCURIILOR

Poate că Grecu Alexandru a prins peştele cel mai mare, ori poate că Ilea Paul, sau altul. N-am mai stat să văd care dintre ei. Aflasem că la şcoală se găseşte jurnalul de tabără. Şi voiam să-l văd.

De fapt acest jurnal poate fi numit, pe bună dreptate, *cronica bucuriilor*. De trei ani încoa pionierii din Laslea notează în el, mergînd pînă la detalii şi punîndu-şi la încercare priceperea lor într-ale literaturii, toate acțiunile mai importante desfăşurate pe timpul vacanțelor de vară. Şi fiecare dintre aceste acțiuni înseamnă o bucurie pentru ei, aşa cum reiese din rîndurile aşternute pe numeroasele pagini. Mi-am notat cîteva dintre acțiunile desfăşurate pînă în prezent, în vara aceasta : o excursie în pădurea apropiată unde au cules plante medicinale şi au organizat jocuri distractive, un concurs de orientare, un foc de tabără la care au prezentat programul artistic intitulat „Patria mea — numai comori", o drumeție prin împrejurimi cu tema „Să cunoaştem flora comunei noastre", un concurs de recitări „Te slăvim, partid iubit" precum şi un pasionant concurs sportiv.

ALTE ACȚIUNI ÎŞI AŞTEAPTĂ RÎNDUL

Programul taberei prevede, pentru următoarele zile de vacanță, numeroase alte acțiuni care îşi aşteaptă rîndul. Pînă la sfîrşitul vacanței, pionierii şi elevii din Laslea vor completa ierbarele începute, vor vizita cetatea Sighişoarei şi modernul Combinat de sticlă şi faianță, se vor întîlni cu un fost ostaş care a luptat împotriva armatelor hitleriste, vor pregăti şi vor prezenta, în cinstea zilei de 23 August, un program artistic.

AICI LINIŞTEA-I DEPLINĂ

Şcoala din comuna Viişoara, de lîngă Cîmpia Turzii. Dimineața unei zile de program de tabără. Aici liniştea-i deplină.

— Dar pe unde or fi elevii ? — l-am întrebat pe un sătean, care tocmai trecea pe drum.

— Elevii ? Păi... au vacanță, nu ştiți ? Is fiecare pe la casele lor.

— Şi nu trec de loc pe la tabăra locală ? Am auzit că aici e organizată !

— I-am văzut noi, mai pe la începutul vacanței. Dar, mai apoi nu le-am mai auzit glasul.

UN PROGRAM MODEL, DAR... PE HÎRTIE

Programul de activități se afla în cancelarie. Erau prevăzute multe activități interesante.

— Dar cum am putea afla care dintre aceste acțiuni au fost desfăşurate ?

— Eu ştiu ce să zic ? îmi răspunde tovarăşul învățător Branislav Darovschi. Ştiu numai că vreo cîteva fetițe — Ciocan Maria, Felecan Lidia, Rusu Eugenia şi Borza Ana — au participat la Turda, cu recitări şi ca soliste, la un program artistic... A, dar am găsit jurnalul. Să vedem...

UN JURNAL — TELEGRAMĂ

Pur şi simplu nu-mi venea să cred că acel caiet de format obişnuit, cu un total de circa 50 pagini, poate fi jurnalul taberei. Dar şi mai uimit am fost cînd l-am deschis. Am găsit numai cîte un rînd scris pe fiecare dintre primele 5-6 pagini. Pe prima pagină, scrie doar atît : „4 iulie 1965 — deschiderea festivă a taberei şi program artistic". Pe a doua : „6 iulie 1965 — jocuri cu mingea". Pe o altă pagină, scrie mare şi clar : „Excursie la Cheile Turzii". Eşti tentat să crezi că excursia a avut loc. Altfel de ce-ar fi fost trecută în jurnal ? Dar paranteza care urmează te anunță : „s-a amînat din cauza timpului nefavorabil".

Aş fi dorit să-l întreb pe cel care a completat acest „jurnal-telegramă" (scrisul e acelaşi peste tot), de ce nu a pus şi cuvîntul *stop* după fiecare rînd ? Că doar aşa se scriu telegramele.

DIN [illegible] PROPRIE

L-am găsit pe pionierul Moraru Ion.

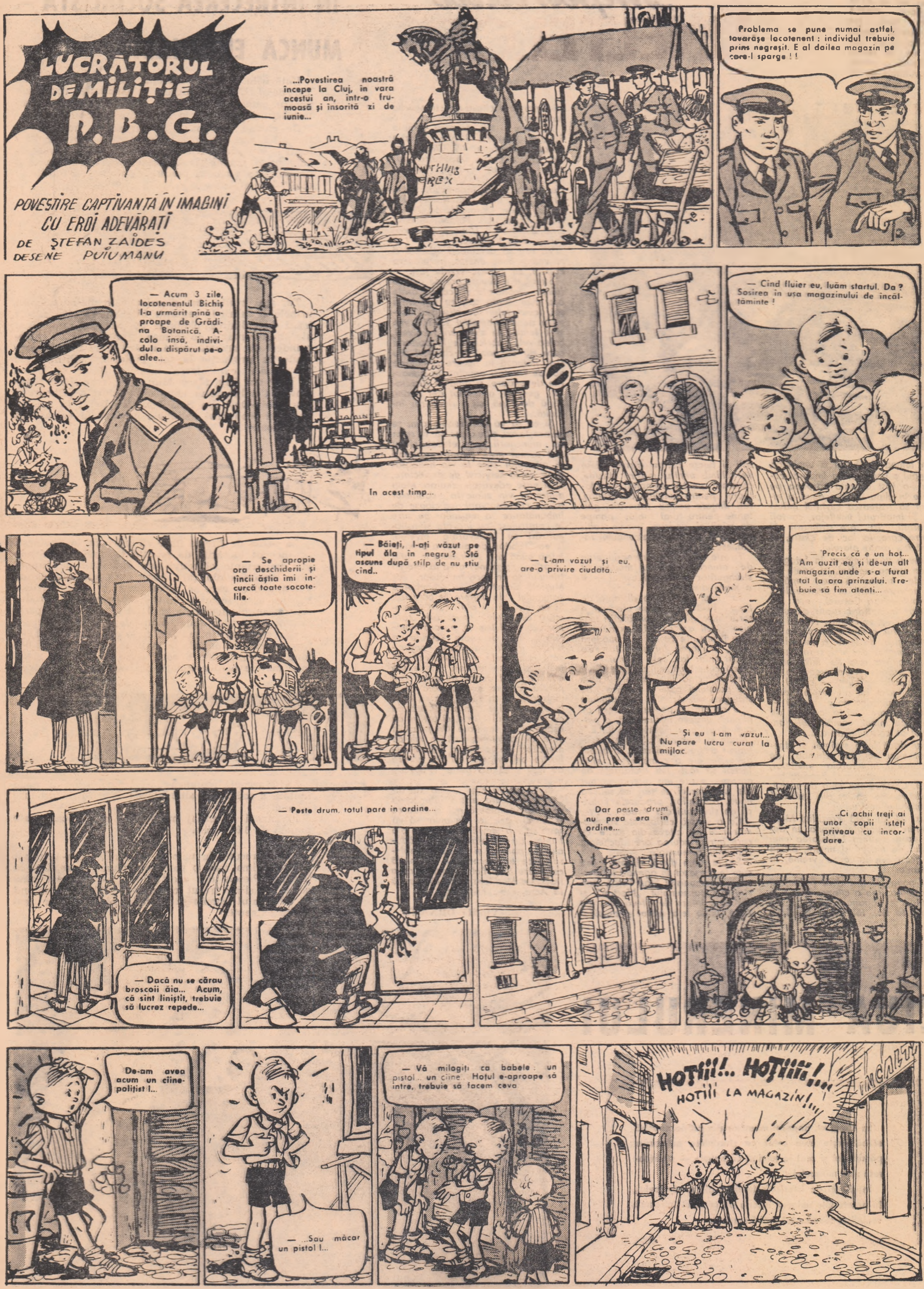
— Tu participi la programul taberei, Ionele ?

— Care program, care tabără ? — mă întreabă el uimit.

Apoi dintr-o dată, înțelege despre ce-i vorba : Am fost la deschidere. Pe urmă am mai fost şi într-a doua zi de program. Dar nu s-a făcut nimic. Şi atunci m-am înscris la antrenamente, la sala sporturilor din Cîmpia Turzii. Doar nu puteam să pierd timpul aşa, de pomană

Concluzii ? Credeam că sînt clare şi nu mai e cazul să ocupăm spațiul cu transcrierea lor. Am vrea să spunem doar că între aceste două tabere locale există o mică diferență... mare, care cel puțin în timpul ce a mai rămas pînă la deschiderea şcolilor, ar trebui să dispară. Sperăm că voi, pionierii din Viişoara, veți avea cîte ceva de învățat din experiența celor din Laslea.

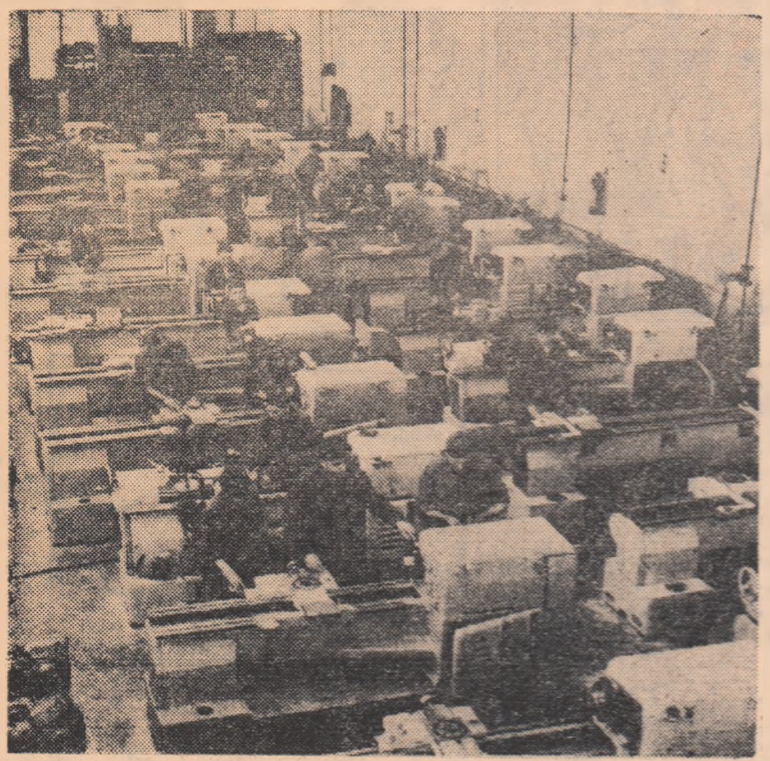
Constantin DIACONU

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR.

Incă puțin și strungurile de la Arad vor porni, ducînd faima țării, pe meridianele lumii. In fotografie: **aspect de la secția de finisaj a uzinei de strunguri de la Arad.**

„Impăratul" UNELTELOR

În lumea de basm a uneltelor, strungul e împărat, un împărat căruia i-a fost așezată coroana pe frunte în clipa în care omul a început să rostească cuvîntul industrie. Și împăratul uneltelor, ca toți împărații, își are strămoșii săi printre care, la loc de cinste, se numără... roata olarului.

Cine a văzut măcar în fotografie un strung vertical, își poate da repede seama că acest împărat (de această dată al strungurilor), denumit uneori Carusel, are ca strămoș îndepărtat roata olarului, de care vă vorbeam... Numai că stră-nepotul a mai evoluat: roata propriu-zisă, de lemn, a devenit o roată imensă de oțel care cîntărește cîteva sute de kilograme, mîinile olarului, care aveau altădată funcția de cuțit, — cuțitul cu plăcuță vidia, iar picioarele olarului, forța motrice de odinioară — motorul care învîrte, cu sute de turații pe minut, complicatul angrenaj al colosului de azi...

Dar dacă între strămoș și strănepot s-au petrecut schimbări de necontestat, în ierarhia uneltelor, strungul a rămas mai departe împărat. Certitudinea ne-o dă numărul de repere ce ies din „mîinile" împăratului nostru.

...La 24 XII 1948, Prezidiul Marii Adunări Naționale semna un decret care legifera înființarea unei fabrici de mașini și unelte, prima de acest fel, la acea vreme, în România.

În noua întreprindere (înființată prin contopirea a cîtorva fabricuțe și ateliere naționalizate) începură curînd să fie fabricate bandaje, osii și bucșe pentru căruțe, piese de schimb pentru mașini textile, cisterne pentru pompieri, regulatoare pentru buteliile de aragaz, roți dințate pentru tramvaie, ghilotine pentru tăiat tablă, pompe de mînă și, undeva, într-un colțișor al ei, — bunicul strungului românesc de azi.

Firește că între întreprinderea de atunci și palatul modern al strungurilor românești astăzi — e o mare distanță.

În noul palat, pe distanța de timp 1948-1965 s-au efectuat o serie întreagă de îmbunătățiri tehnice încît azi edificiul numără 9 hale înzestrate cu cel mai modern utilaj, în marea lui majoritate fabricat chiar la... fața locului.

Te încearcă un sentiment înalt, de mîndrie, cînd intri în cele 9 hale ale palatului care e Fabrica de strunguri din Arad și vezi aliniate sute de mașini pe care zărești aplicată, undeva într-un colț, o plăcuță de alamă: „Fabricat în R.P.R.", „Made in Romania"...Și acest sentiment crește și mai mult, în biroul de expediere a comenzilor cînd începi să răsfoiești maldărele de adrese sosite din diferite colțuri ale lumii; zeci de țări ne solicită nouă, românilor, produsele Fabricii de strunguri din Arad.

Ca o simplă curiozitate vă enumăr mai jos cîteva din țările cu care întreprinderea are încheiate convenții comerciale.

Să le luăm după alfabet, așa cum le-a așezat în agenda lui personală comunistul Stan Petru, maistru la subansamblul „Norton" și cărucior, întors de cîteva luni din Acra, unde le-a ajutat ghanezilor să-și monteze cîteva din strungurile românești produse în Arad.

Începem: R.P. Albania, Arabia Saudită, Austria, Belgia, Marea Britanie, Birmania, R.S. Cehoslovacia, China, Cuba, Danemarca, Elveția, Finlanda, Franța, Ghana, R.D. Germană, R.F. Germană, Grecia, Italia, India, Indonezia, Iran, Israel, Irak, R.S.F. Iugoslavia, Japonia, Liban, Libia, Maroc, Nigeria, Olanda, R.P. Polonă, Suedia, Siria, Sudan, R.P. Ungară, Uruguay, Turcia, R.D. Vietnam.

Vă rog să deschideți atlasele și să vedeți unde anume, pe planeta Pămînt, se găsesc aceste țări.

Strungul romînesc are de mult o faimă mondială și, ca să arate așa cum arată azi, cu toți frații săi, (cinci feluri de strunguri normale de la diametrul 250-800 mm și 4 feluri de strunguri revolver), colectivul fabricii, de la portarul care stă de pază în chioșcul său și-și notează în fiecare zi numele noi de fruntași anunțați la panourile de onoare, și pînă la directorul general, a muncit ani și ani, clipă de clipă, cu o rîvnă rar întîlnită.

Și ca să vă dați seama cum se muncește aci, e de ajuns să vă spun că muncitorii acestei fabrici nu sînt numai niște simpli executanți ai reperelor care le vin heliografiate de la serviciul de proiectare, ci și niște adevărați creatori. Mulți dintre ei vin zilnic la cabinetul tehnic cu observații judicioase de îmbunătățire a mașinilor pe care le construiesc, cu inovații și raționalizări, cu adevărate invenții. Țîrlea Teodor, de pildă, a propus într-o bună zi o schimbare în cutia „Norton" ca manevrarea la tăierea filetului să se facă mai ușor, iar Mustață Constantin — schimbarea sistemului de ungere la cărucior. Și ca ei, alții și alții, care se numără cu sutele, muncitori care muncesc cu hărnicie, pe așa-numitele „liniii de piese" (cerute de tehnologia de fabricație organizată după cele mai moderne sisteme), dispuse în cele 9 hale ale acestui palat. Îi tot zic palat nu pentru că aș avea nevoie de o metaforă, și ca să vă fac să înțelegeți mai bine cum arată Fabrica de strunguri din Arad, ci pentru că așa e ea în realitate. Un palat în care ai să întîlnești cîteva mii de muncitori îmbrăcați în halate albastre ori gri, din mîinile cărora au ieșit pînă azi peste 19 000 de împărați ai uneltelor.

Și ca să vă dați seama de diferențele care există între ceea ce a fost odinioară aci, și ceea ce întîlnești azi, e de ajuns să vă spun că sub temeliile de beton ale halelor au mai rămas poate rădăcini de porumb și că acum șaptesprezece ani muncitorul de înaltă calificare Stan Petru, omul care a traversat Mediterana ca să ajungă la Acra, era... necalificat.

Vintilă ORNARU

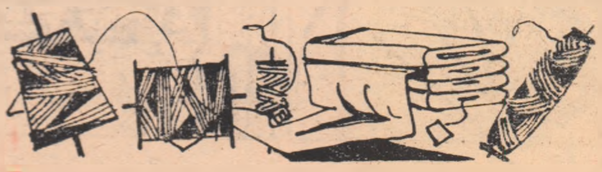
ÎN ÎNTRECEREA SOCIALISTĂ — MUNCĂ ENTUZIASTĂ

Hotărîrile istorice, măreţul program stabilit de cel de-al IX-lea Congres al partidului constituie pentru oamenii muncii din toată ţara un îndemn însufleţitor spre noi şi strălucite realizări.

De curînd, bunăoară, la rampa de încărcare a Uzinei chimice „Victoria" din Floreşti (regiunea Ploieşti) a fost recepţionată cea de a 7 600-a anvelopă-auto peste planul la zi. Această cifră consemnează îndeplinirea planului producţiei globale şi marfă pe cele 7 luni ale acestui an cu 4 zile mai devreme.

Tot mai multe sînt şi colectivele de muncă din uzinele şi fabricile regiunii Maramureş care raportează îndeplinirea planului pe primele şapte luni ale anului înainte de termen. Aproape 30 de întreprinderi din această parte a ţării şi-au realizat sarcinile de producţie la toţi indicatorii. Printre ele se numără exploatarea minieră Săsar şi Uzina „1 Mai" din Baia Mare. Muncitorii, tehnicienii şi inginerii Combinatului chimico-metalurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Baia Mare au livrat în această perioadă economiei naţionale produse în valoare de 40 milioane lei

La uzina de fire şi fibre sintetice de la Săvineşti au început lucrările de montaj la unul dintre cele mai importante obiective ale industriei de fire şi fibre sintetice din ţara noastră: noua Fabrică de relon, a doua care se construieşte în cadrul uzinei. Fabrica este formată dintr-o instalaţie de producere a coprolactomei pe bază de fenol, cu o capacitate de 5 000 tone anual, o instalaţie de producere a firelor sintetice tip mătase, cu o capacitate de 1 000 tone anual şi o instalaţie care va produce anual 840 tone de fire „nylon 6 cord" pentru anvelope şi 99 tone mătase pentru izolaţii de cabluri.

La Murgeni, regiunea Iaşi funcţionează o nouă unitate a industriei alimentare: Fabrica de produse lactate.

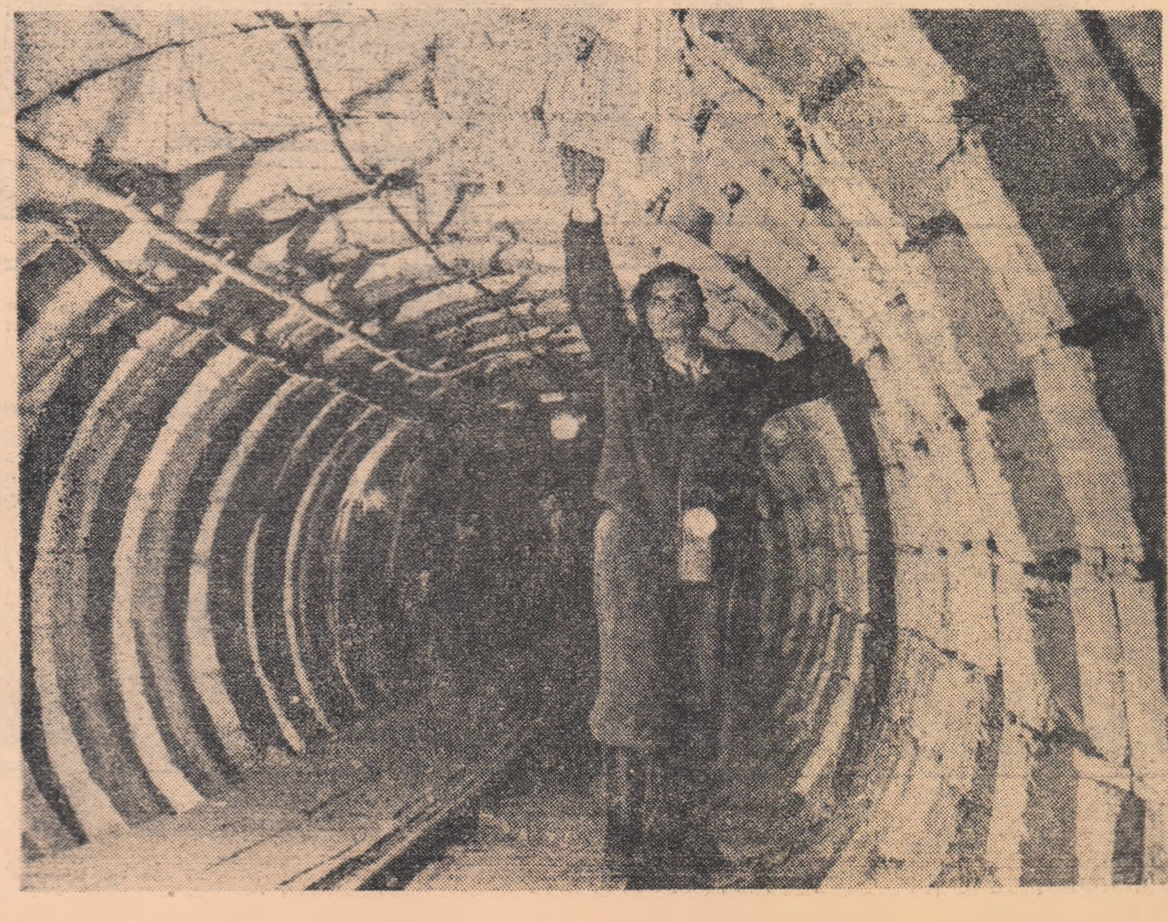
Înzestrată cu utilaj modern ea are o capacitate anuală de 3 000 tone.

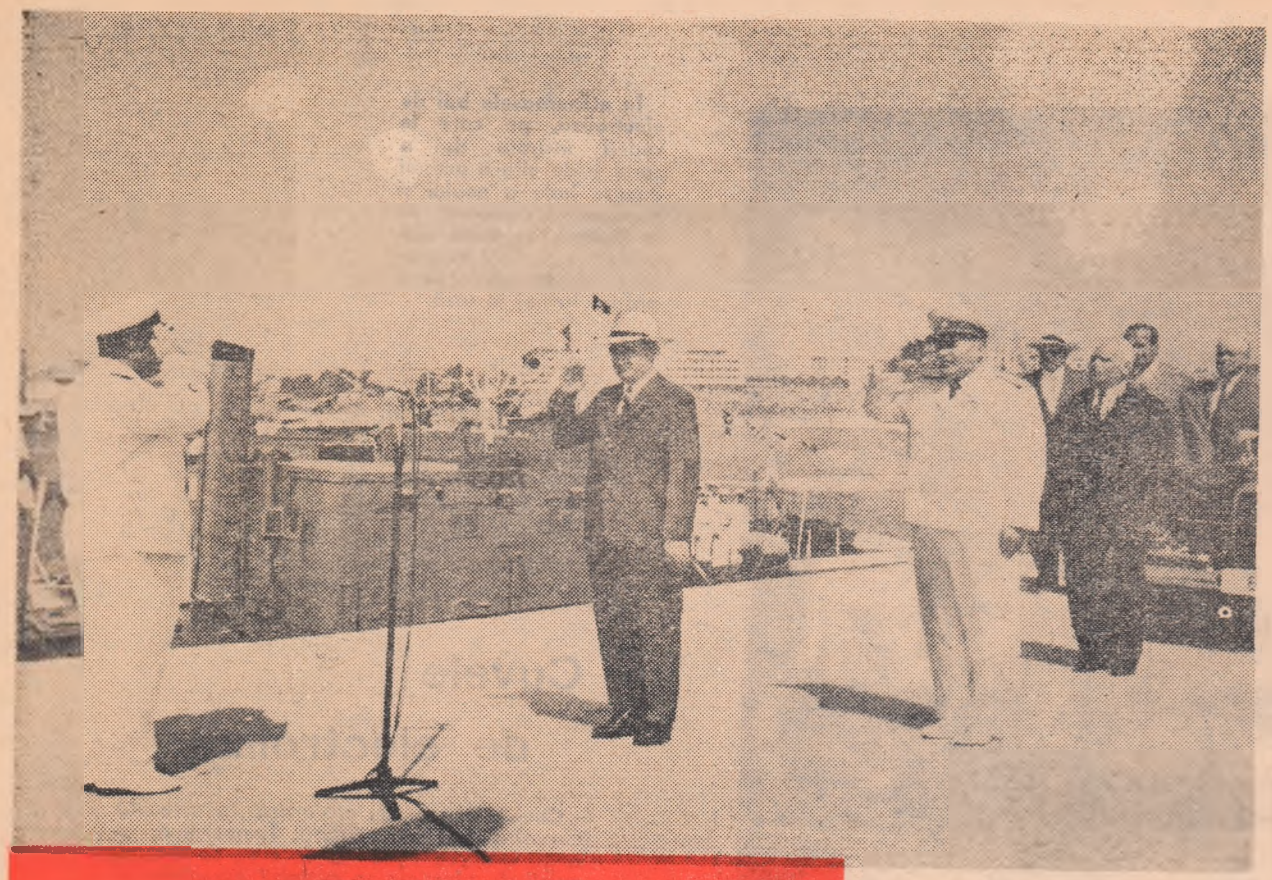
Zilele trecute, la uzinele de tractoare s-a turnat pentru prima dată o piesă din aluminiu realizat la Slatina. Piesele din acest metal — importat pînă acum — şi-au trecut cu succes probele, dovedind că aluminiul românesc este la nivelul celor mai înalte exigenţe.

ZIUA MINERULUI

La 8 august, poporul muncitor din patria noastră sărbătorește ziua celor ce sfredelesc adîncurile pămîntului și scot la lumină cărbunele — sărbătoresc ziua minerului.

Însuflețiți de istoricele hotărîri ale Congresului, în aceste zile, minerii înscriu pe graficul întrecerii socialiste succese tot mai frumoase.

POTRIVIT TRADIȚIEI, ÎN PRIMA DUMINICA A LUNII AUGUST S-A SĂRBATORIT ZIUA MARINEI R.P. ROMÂNE.
ÎN FOTO: LA FESTIVITĂȚILE DE LA MANGALIA, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL C.C. AL P.C.R. PRIMIND RAPORTUL COMANDANTULUI MARINEI MILITARE.

CÎND VA SUNA CLOPOȚELUL

ÎNCĂ 213 UȘI DESCHISE

E în plină vacanță acum. Copiii au plecat să respire aerul munților cu mireasmă de brad, au coborît pe malul însorit al Mării Negre.

Se odihnesc.

Pe șantierele școlare însă, se lucrează de zor.

Prin grija părintească a partidului, tot mai multe sînt satele și orașele în care constructorii, suiți pe schele, zidesc pentru copii noi și frumoase localuri de școală. În anii 1966-1970 pe cuprinsul patriei se vor mai ridica încă 4 000 săli de clasă noi pentru fiii oamenilor muncii.

Pentru a cunoaște unele din realizările obținute în acest sens în regiunea Bacău, ne-am adresat tovarășului VIRGIL FILIMON, vicepreședinte al sfatului popular regional.

— *Ce ne puteți spune în legătură cu construcțiile școlare în regiune ?*

— Ca și pe celelalte meleaguri ale țării, în fiecare toamnă numeroși alți copii trăiesc bucuria de a învăța în școală nouă. *Numai în anii 1961-1964 s-au dat în folosință în regiune 1 200 săli noi de clasă.* Multe din școlile noi au fost construite în localitățile depărtate de centru, care în trecut erau date uitării cu totul.

— *Dar cu privire la înzestrarea lor ?...*

— Atît școlile noi, cît și multe din cele existente mai de mult au fost dotate cu mobilier nou. Anul trecut, de exemplu, s-au lucrat 10 000 bănci confortabile, 500 de table, sute de cuiere, dulapuri și alt mobilier, în valoare de aproape 6 000 000 lei.

Totodată, s-a acordat o deosebită atenție înzestrării școlilor cu aparat didactic modern — aparate de proiecție, magnetofoane, discuri pentru predarea limbii și literaturii române, a limbilor străine.

— *La toamnă, cînd va suna din nou clopoțelul, cîte săli noi de clasă își vor primi oaspeții pentru prima oară ?*

— 213. Anul acesta s-au ridicat școli noi la Măstacăn, Faraoani, Racova, Colonești, Plopana și în alte localități din regiune.

Așadar, încă 213 săli noi de clasă, încă 213 uși deschise spre lumină.

Al. Dinu IFRIM

CASA CU TRANDAFIRI

A cui a fost propunerea ? Poate a Sandei Popa, poate a Lianei Marconescu...

Cert este, însă, că a doua zi, în strada Gheorghe Doja nr. 32 — unde se află casa în care a funcționat în anul 1926 o tipografie ilegală a P.C.R. s-au adunat o mulțime de copii. Și din clasele mai mari, și din cele mai mici. Fiecare adusese o greblă, o sapă sau ceea ce crezuse că va fi necesar.

Băieții săpau, iar fetele — în urma lor — greblau cu atenție rondurile din fața casei.

Se iscase, dintr-o dată, un fel de întrecere între pionieri.

Toți se străduiau să lucreze cît mai bine...

Cînd rondurile au fost gata, Daniela Parghel, Dorel Constantinescu, Viorel Repciuc și ceilalți au început să planteze florile.

În drum spre casă, Sanda a deschis discuția.

— Ce-ați spune dacă, în fiecare lună, cîte un detașament s-ar ocupa de îngrijirea acestui monument istoric ?

— Nici nu se poate altfel — a intervenit Gabor Gal. Ar însemna că tot ce am făcut pînă acum să fie în zadar.

— Fiecare grupă să se ocupe de ceva, preciză Daniela Mihailovici. Unii cu plivitul, alții cu udatul florilor.

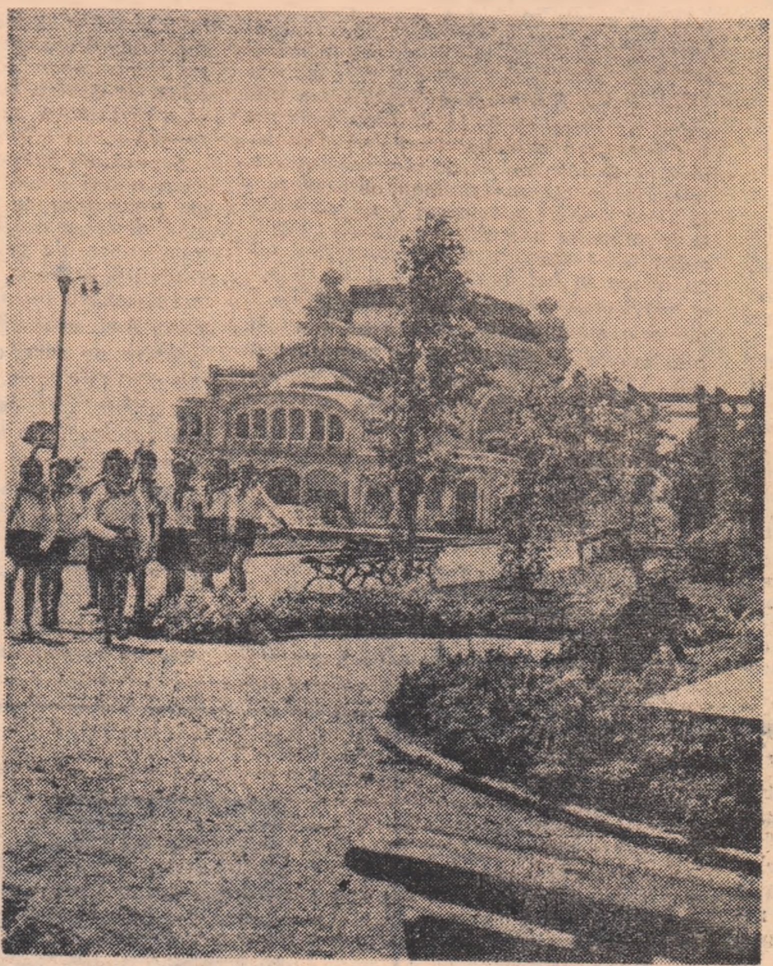
★

De atunci, a trecut o bună bucată de vreme. Dar pionierii de la Școala generală de 8 ani nr. 4 din Oradea s-au ținut de cuvînt.

Cine trece acum pe strada Gheorghe Doja este cu neputință să nu remarce ordinea și curățenia care există aici, frumusețea boschetelor de trandafiri.

Sînt flori frumoase, flori ale recunoștinței pe care pionierii o poartă celor care au luptat pentru seninul zilelor pe care le trăim.

Emil BUNEA

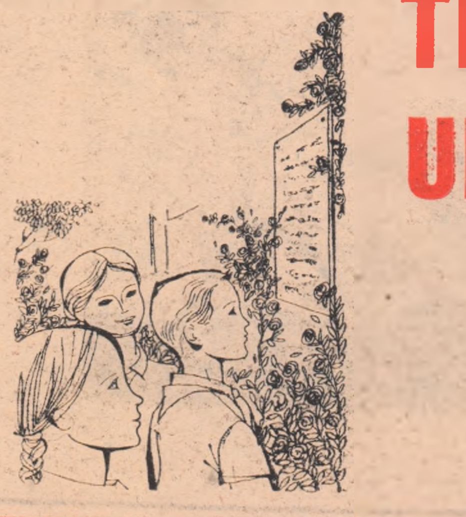
PREȚUIRE

În orașul nostru drag sînt înălțate două monumente istorice care cinstesc memoria eroilor căzuți în primul și cel de-al II-lea război mondial. Noi, pionierii prețuim memoria celor care au luptat pentru libertatea patriei noastre, pentru ca noi să ne bucurăm de o copilărie senină.

Încă din primăvară, pionierii din unitatea noastră au hotărît să se ocupe de îngrijirea acestor monumente. De-atunci, cîte un detașament vine să plivească buruienile, să sădească flori proaspete. De la sera Casei pionierilor am adus răsaduri de petunii, de gladiole roșii. Să vedeți ce mari, ce frumoase au crescut ! Unii dintre noi, ca Munteanu Maria, Gîrbă Puiu și alții aduc de acasă buchete mari de flori, cînd și cînd, pe care le depun în fața celor două monumente.

În felul acesta pionierii din unitatea noastră cinstesc memoria eroilor.

PĂTRAȘCU DANIELA
cl. a VI-a A
Școala medie nr. 1,
Medgidia

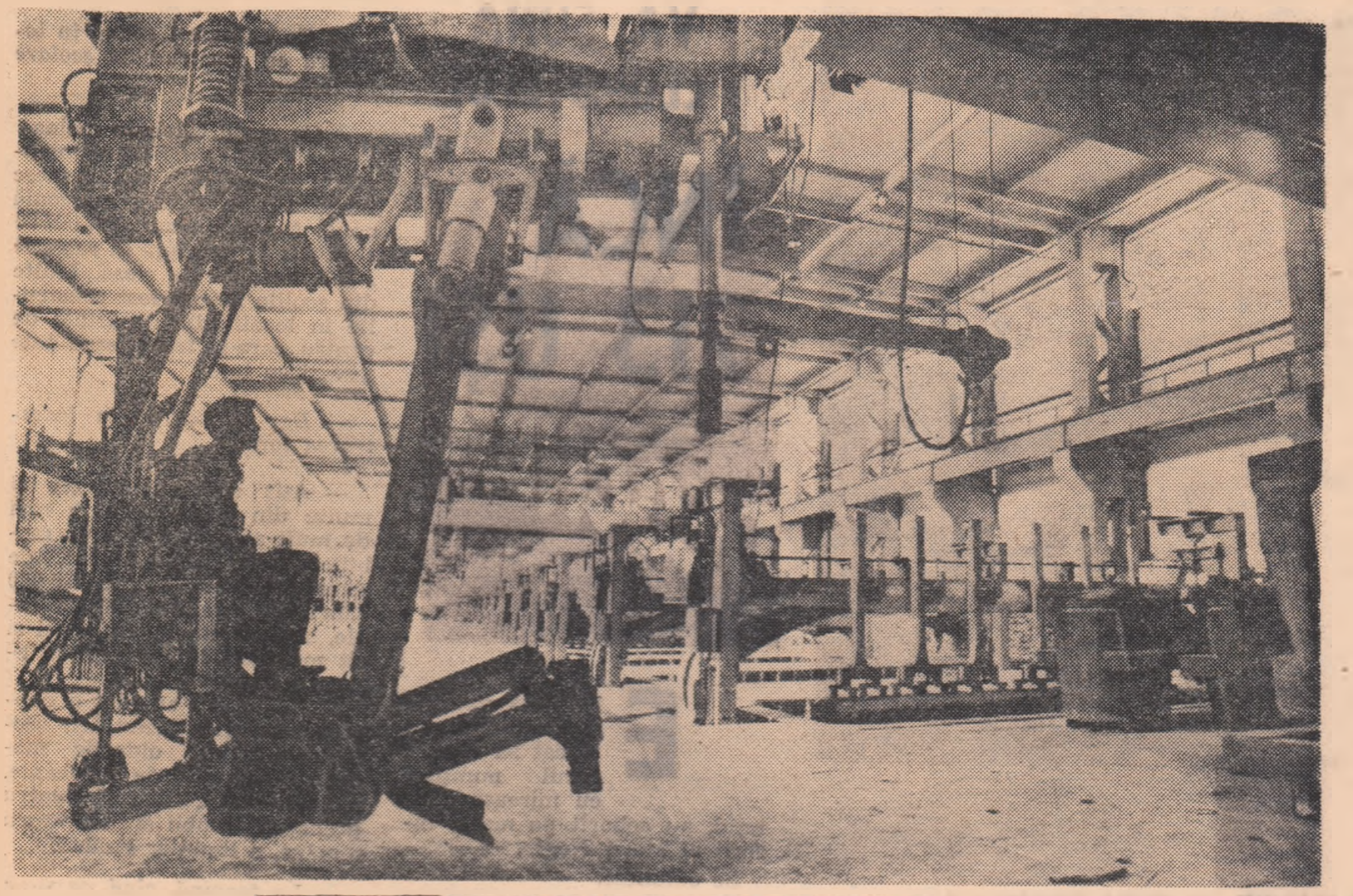
TRADIȚIA UNITĂȚII

Pe dealul carierei de lîngă Brașov, spre Varthe, e o colină ascunsă în umbra deasă a stejarilor și molizilor înalți, a brazilor verzi și semeți, ale căror vîrfuri parcă sprijină cerul. Pe colina aceasta, învăluită într-o liniște pioasă, în care numai foșnetul frunzelor pare să puncteze trecerea anilor, se află plăci de piatră în care sînt săpate adînc numele unor ostași români care, cu ani în urmă, au căzut în lupta crîncenă împotriva armatelor hitleriste, pentru eliberarea patriei: colonel Petală Mircea, soldat erou Moreanu Constantin, soldat Hoga Grigore, sergentul erou Gheorghe Gheorghe, soldat Pop Silviu...

Dinspre colină adie un vînt ușor. Panselele galbene și albastre dinprejurul lespezilor se clatină sub palele lui. Cîțiva copii smulg în liniște buruienile dintre ele. Alții răsădesc flori proaspete, aduse de ei. Am crezut că poate sînt copii din acest cartier. Dar o fetiță, Sandor Elena, președintă de unitate, mă informează că toți sînt de la Școala generală de 8 ani nr. 15, dintr-alt cartier al Brașovului, mai depărtat. Fac cunoștință cu Jebac Doru, Cristea Elena, Suciu Maria, Mihăilă Anca, Buciu Damian.

Undeva, mai departe de grupul de copii din jurul meu, îmi atrage atenția o fetiță înaltă, cu două cozi groase, cu ochi mari, albaștri. Are 15 ani și, se-nțelege, nu mai e pionieră. A fost președintă de unitate la școala unde învață pionierii din jurul ei și se numește Mihăilescu Gabriela. De mulți ani s-a obișnuit să vină și să îngrijească rondurile de flori din jurul acestor plăci, sau să facă de gardă la 9 Mai, la 23 August... Anii au trecut, dar obișnuința nu a pierdut-o, și de multe ori cînd copiii de la diferite școli din Brașov vin aici, și ea se află printre ei, cinstind memoria acestor eroi ai patriei.

Elena SKIBINSKI

În numeroasele băi de electroliză, pe care le vedeţi înşirate de o parte şi de alta a acestei imense hale a noului şi modernului combinat de la Slatina, se naşte aluminiul — metalul viitorului — pentru prima oară produs la noi în ţară.

ALRO = ALUMINIUL ROMÂNESC

Încă o realizare de prestigiu a ştiinţei şi tehnicii româneşti. A apărut o ramură nouă în economia patriei noastre — industria aluminiului.

Uzina de pe malul Oltului, despre care vă vorbim în materialul de faţă va produce în prima etapă 25 000 tone de aluminiu şi aliaje anual. În viitorul cincinal, aşa cum arată Directivele celui de al IX-lea Congres al P.C.R. capacitatea uzinei de aluminiu va creşte la 75 000 tone pe an.

Metalul secolului XX

Cînd au apărut primii constructori pe locul actualei uzine, era cîmpie cît vedeai cu ochii. Trecătorului, care a cunoscut acum doi ani aceste locuri, nu-i vine să creadă că într-un timp atît de scurt au apărut hale uriaşe şi instalaţii perfecţionate care transformă praful alb — alumina, în metalul atît de preţios în secolul nostru, aluminiul.

Impunătoarea construcţie a uzinei de aluminiu se vede de departe. Construcţie elegantă în culori pastelate, stîlpi argintii de înaltă tensiune, construcţia îţi încîntă privirile. Pătrunzi în halele uriaşe ale secţiilor şi te crezi într-o lume de basm. Pentru a cunoaşte uzina îţi trebuie timp. Totul te impresionează. O apăsare pe buton la tabloul de comandă şi maşinile prind viaţă. Mecanizarea şi automatizarea sînt prezente peste tot.

120 000 mc de beton, 25 000 de tone utilaje, cabluri care puse cap la cap ar acoperi distanţa de la Pămînt la Lună. Sînt cifre care vorbesc singure.

În asemenea condiţii a primit certificatul de naştere aluminiul românesc. Izvoarele aluminiului de la Slatina se găsesc în munţii Bihorului. Bauxita extrasă aici care conţine alumină, combinată cu oxigenul trece prin uzina de alumină de la Oradea unde are loc separarea oxidului de aluminiu de impurităţi. De aici oxidul de aluminiu încărcat în vagoane cisterne parcurge drumul pînă la Slatina. Două silozuri de mare capacitate îşi primeşte oaspeţii. Din aceste silozuri, autocisterne speciale transportă praful alb ca neaua în halele de electroliză. Halele, în lungime de 540 metri impresionează şi ele prin mărimea lor. În interiorul lor se află cuvele de electroliză în care se produce aluminiul. La naşterea aluminiului mai ia parte însă un alt produs important.

Anozii

La obţinerea anozilor este nevoie de alte două produse ce se găsesc în adîncurile pămîntului ; petrolul, care dă cocsul de la oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej şi huila, care dă smoala de la Hunedoara. În tunelul de pastă cocsul şi smoala sînt măcinate, sortate pe mărimi, amestecate şi încălzite la temperatura de 200°C. Pasta se dozează în formele unei prese de 2 500 de atmosfere. Aici iau naştere anozii cruzi. Aceştia au forma unor calupuri paralelipipedice, avînd la partea superioară două cocoaşe găurite în care se fixează tijele de aluminiu.

Scăpat din strînsoarea celor 2 500 atmosfere, anozii lunecă ca pe un derdeluş, pe un transportor cu role, de-a lungul cuptorului de coacere. De pe transportoare, ghearele uriaşe ale podului rulant, care se deplasează ca un păianjen de-a lungul halei, preiau anozii şi-i aşază în cuptorul de coacere. Aici, acoperiţi ca de o plapumă de granule de cocs, anozii sînt încălziţi treptat pînă la o temperatură de 1 200 grade C. Cu aceeaşi grijă se face şi răcirea lor. Drumul continuă prin instalaţia de sablare unde anozilor li se face „toaleta" : sînt periaţi de granulele de cocs în care au „dormit" 27 de zile.

Doi cîte doi, ca fraţii gemeni, ei pornesc pe alt drum. Tije de aluminiu îşi fixează lăbuţele de oţel în cocoaşele anozilor. Anozii, sub grija tijei de aluminiu pornesc din nou pe derdeluş spre ultima operaţie care are loc în atelierul de asamblare : pulverizarea cu aluminiu. În faţa cuptorului de aluminiu, tija, agăţată cu ajutorul unui dispozitiv metalic, se roteşte ca un titirez, iar anodul este împroşcat cu un duş de aluminiu încălzit la temperatura de 750° C. Anozii negri s-au îmbrăcat într-un veşmînt strălucitor de aluminiu care-i fereşte de ardere în cuvele electrolizei.

Cuvele de electroliză

Cuvele halelor de electroliză îşi aşteaptă musafirii cu mare căldură. Temperatura atinge aici cca 1 000° C. În cuve se dizolvă oxizii de aluminiu cu ajutorul curentului electric care circulă prin bare. Aici are loc separarea celor doi atomi ai moleculei de aluminiu, iar oxigenul se îndreaptă către anozii de cărbune care-l consumă lent şi uniform. Aluminiul se lasă pe fundul cuvei adunîndu-se în straturi de metal lichid. Oale cu cioc de fontă sorb mereu aluminiul format. Drumul aluminiului duce spre turnătorie. Temperatura lui este acum de 900° C. Dar să-l lăsăm să mai aştepte, pentru a vorbi puţin şi despre un alt factor important în procesul de fabricaţie a aluminiului.

Energia electrică

Şi ea vine de departe la Slatina. Aici îşi dă mîna energia electrică produsă la Craiova, Paroşeni şi Doiceşti. Venită prin cabluri groase suspendate pe stîlpi puternici, ea ajunge în transformatorii staţiei de înaltă tensiune, intră în staţia de redresori cu siliciu care o transformă de n-o mai recunoşti. În halele de electroliză curentul electric se scurge liniştit în conductori. Tensiunea unei cuve de electroliză se apropie de tensiunea unei baterii de buzunar. Intensitatea curentului electric se ridică însă la 63 000 de amperi.

Aşa se naşte ALRO

Din oalele mari de 4 tone, încărcătura de metal lichid alimentează cele zece cuptoare ale secţiei de turnătorie. Metalul lichid „se odihneşte" la o temperatură de 700—800° C timp de 10—15 ore. Aici are loc operaţia de îndepărtare a impurităţilor. Rîuleţe de aluminiu argintiu curg din cuptoare în diferite forme. Aşa apar barele de aluminiu, aşa ia naştere ALRO — noul produs românesc care va călători pe întinsul ţării noastre şi pe meridianele globului.

Maria NEGREA

COLŢ FILATELIC

(o nouă emisiune de mărci poştale)

A fost o dată ca niciodată... astfel încep multe din basmele care ne încîntă copilăria.

Direcţia Generală a Poştelor şi Telecomunicaţiilor a pus recent în circulaţie o nouă emisiune de mărci poştale româneşti intitulată, Fabule şi Basme.

Ea este formată din şase valori. Pe valorile de 20 şi 40 de bani sînt reprezentate două scene din basmul „Făt Frumos şi Ileana Cosînzeana", pe valorile de 55 bani basmul „Harap Alb", iar pe valoarea de 2 lei basmul cu isprăvile lui Păcală. Celelalte două valori prezintă scene din fabulele scriitorului român Grigore Alexandrescu : „Lupul moralist" — valoarea de 1 leu şi „Boul şi viţelul — valoare 1,35 lei.

Mărcile sînt tipărite în sistemul de imprimate tiefdruck policrom, pe hîrtie cretată — cromo, dantelată.

Machetele grafice au fost executate de artistul plastic Silvia Zarimba, la dimensiunile de 39x39 mm.

CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI" LA NATAŢIE

...Şi acum întrecerile raionale

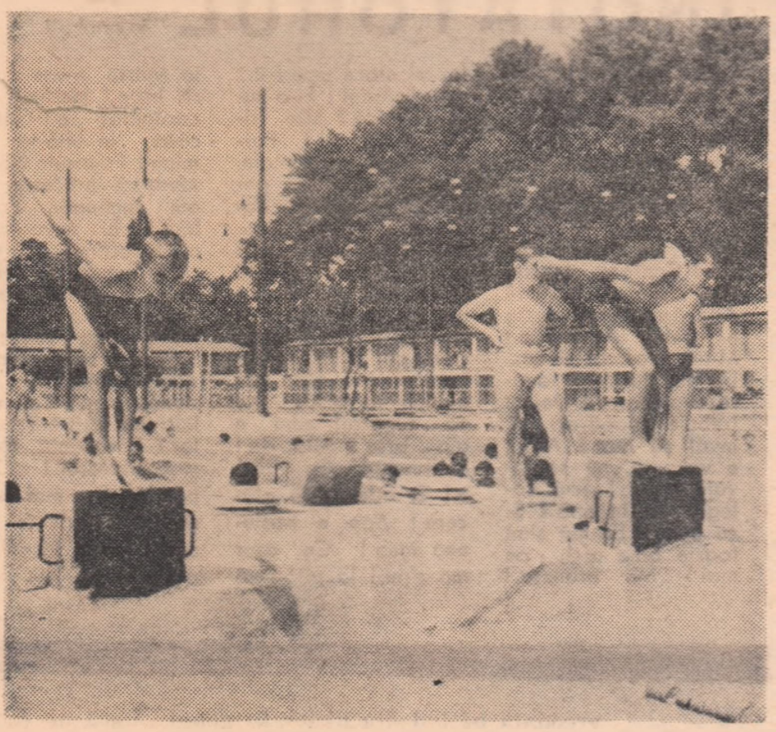
Ne apropiem cu paşi repezi de finala de la 14 august. Întrecerile desfăşurate pînă acum confirmă că cea de a XV-a ediţie a Cupei „Scînteii pionierului" la nataţie a stîrnit un interes deosebit în toate taberele pionereşti din Bucureşti. În prima etapă a tradiţionalului concurs, şi-au disputat întîietatea sute şi sute de copii din toate cartierele Capitalei. Mulţi dintre cei care s-au prezentat la startul primei confruntări contra cronometru au absolvit examenul şcolii de înot doar cu cîteva zile în urmă. Performanţele realizate de ei însă sînt dintre cele mai promiţătoare. După frumoasa comportare în etapa pe tabără, n-am rămîne de loc surprinşi dacă printre viitorii campioni raionali vom întîlni şi pe unii dintre cei care au început să descifreze alfabetul înotului doar cu cîteva săptămîni în urmă.

O dată cu sfîrşitul lui iulie, s-au încheiat şi concursurile pe tabără. În momentul de faţă, în toate raioanele Capitalei cei mai buni înotători remarcaţi de arbitrii în prima etapă fac ultimele antrenamente dinaintea celei de a doua confruntări contra cronometru. Pînă la sfîrşitul acestei săptămîni vom cunoaşte campionii fiecărui raion. De data aceasta, lupta cu secundele va fi şi mai aprigă, deoarece fiecare concurent doreşte să obţină în faza pe raion un rezultat cît mai bun, în finală fiecare raion va prezenta concurenţii cei mai în formă.

În reportajul din săptămîna viitoare vă vom relata cele mai interesante aspecte de la fazele raionale. Pînă atunci, tuturor concurenţilor le dorim mult succes în obţinerea unor performanţe cît mai bune!

În tabăra participanţilor din raionul Griviţa Roşie. O clipă de destindere după concurs.

Primele întreceri din etapa raionala.

DE VORBĂ CU SANDA IORDAN

Am întîlnit-o la ştrandul Tineretului înconjurată de o mulţime de copii.

Fosta pionieră Sanda Iordan, campioană a celei de a VIII-a ediţii a Cupei „Scînteii pionierului" la nataţie, cu toate că n-a terminat încă Institutul de Cultură Fizică, se numără astăzi printre cele mai bune antrenoare de înot.

Cu ajutorul ei, în această vacanţă de vară, nenumăraţi copii au început să dezlege din tainele acestei minunate discipline sportive. La sfîrşitul lecţiei de înot am rugat-o să ne răspundă la cîteva întrebări.

— Vă mai amintiţi de Cupa „Scînteii pionierului"?

— *Da. Mai ales de cînd am în jurul meu atîţia copii. De la vîrsta lor am îndrăgit şi eu înotul. Îmi amintesc perfect. Cupa „Scînteii pionierului" a fost al doilea concurs oficial la care am participat de cînd am primit cravata roşie. Dacă îmi amintesc bine, a fost în 1957.*

— Exact, în acest an v-aţi numărat printre finaliştii celei de a VII-a ediţii a Cupei „Scînteii pionierului".

— *Da, am cîştigat atunci locul I la 66 m bras cu 1'01" 2/10. Eram nespus de fericită pentru performanţa realizată.*

— Această ediţie a cupei vă mai trezeşte vreo amintire?

— *Numai una? Îmi amintesc de fericirea care ne-a cuprins pe toţi în momentul în care echipa noastră, echipa Bucureştiului, a fost declarată cîştigătoarea mult rîvnitului trofeu. Cea mai disputată luptă pentru titlul de campioană s-a dat între echipa noastră, echipa timişorenilor şi echipa pionierilor din Tg. Mureş. Apoi, acea zi de 11 august 1957 mă face să-mi amintesc şi acum de pionierul Ladner Robert din Timişoara. Atunci, în ziua finalei, Robert a realizat în proba de 33 m liber timpul de 21" 9/10. Acest timp a constituit, atunci, cea mai bună performanţă realizată vreodată de un copil în ţara noastră şi totodată cel mai preţios record al Cupei „Scînteii pionierului".*

— Este adevărat. Deşi au trecut de atunci 8 ani recordul lui Robert (astăzi probabil student), n-a fost încă doborît. Cine ştie, poate la ediţia din acest an...

— *Nu este exclus. Surprizele vin pe neaşteptate. Nici noi n-am bănuit atunci că băieţaşul acela blond şi firav din Timişoara, care abia împlinise vîrsta de 10 ani, va fi în stare să realizeze cea mai bună performanţă din ţara noastră. În încheiere, doresc din tot sufletul mult, mult succes tuturor finaliştilor celei de a XV-a ediţii a Cupei „Scînteii pionierului" la nataţie.*

O veste bună

Aţi fost pe la Magazinul Copiilor? Nu? Grăbiţi-vă! De cîteva zile, prin grija acestui mare magazin pentru copii s-a amenajat o frumoasă vitrină în care sînt expuse toate premiile ce se vor acorda la finala celei de a XV-a ediţii a Cupei „Scînteii pionierului" la nataţie.

Nu uitaţi, premiile pe care le vedeţi la Magazinul Copiilor în dimineaţa zilei de 14 august vor fi înmînate celor mai buni finalişti ai tradiţionalului nostru concurs.

IONESCU BOGDAN — 23 sec. pe 33 m liber

Acum două zile, l-am cunoscut pe primul concurent care s-a calificat în finală. Îl cheamă Ionescu Bogdan şi învaţă la Şcoala generală de 8 ani nr. 10 din raionul 1 Mai. Bogdan a învăţat să înoate doar anul trecut. La începutul acestei vacanţe nici nu ştia ce să facă. Să se înscrie la Cupa „Scînteii pionierului", sau nu? Colegii de şcoală însă, şi mai ales Bucur Cristian dintr-a şaptea, nu l-au lăsat să stea prea mult pe gînduri şi l-au luat la antrenamente. Cu fiecare zi ce trecea Bogdan căpăta tot mai multă încredere în el. La faza pe tabără a fost aşa de emoţionat, încît prima dată nici n-a auzit cînd s-a dat startul. A doua oară însă, a fost cu ochii pe arbitru. A făcut o săritură lungă şi, încurajat de colegi, a început lupta dîrză cu secundele. La capătul celor 33 de metri acele cronometrului s-au oprit la 28 sec. Primul record al lui Bogdan. Acest record n-a rezistat însă mult, deoarece acum două zile, în faza raională, Ionescu Bogdan şi-a doborît propriul record. Noul său record pe 33 m liber: 23 sec.

Bogdane! Tu ştii că de cea mai bună performanţă realizată vreodată în istoria Cupei „Scînteii pionierului" te despart doar 2,1 sec? Această performanţă de 21,9 sec. a fost realizată în 1957 de fostul pionier Ladner Robert din Timişoara. Am dori nespus de mult ca la 14 august tu să dăruieşti tradiţionalului nostru concurs un nou şi valoros record.

PREMIILE CUPEI

La finala tradiţionalului nostru concurs care se va desfăşura în ziua de 14 august la Palatul pionierilor, micilor înotători care au realizat cele mai frumoase performanţe, evidenţiindu-se în mod deosebit, li se vor acorda numeroase premii. În afară de „Scînteia pionierului" la ediţia jubiliară din acest an vor mai oferi premii:

ZIARUL SCÎNTEIA — 8 aparate de fotografiat.

Revistele „FEMEIA" şi „SĂTEANCA" — 2 ceasuri de mînă.

FEDERAŢIA ROMÂNĂ DE NATAŢIE — 8 saci de echipament; 8 perechi ghete de baschet; 4 treninguri; 8 costume de baie; 8 slipuri; 8 caschete de baie.

LOTO-PRONOSPORT — 4 mingi de fotbal; 4 mingi de volei; 2 treninguri; şi... multe alte surprize.

CASA DE ECONOMII ŞI CONSEMNAŢIUNI — 20 librete de economii fiecare cu o depunere iniţială de 100 lei.

MAGAZINUL COPIILOR — 8 termosuri; 8 mingi din material plastic; 4 muzicuţe cu schimbător; 4 şahuri magnetice; 4 perechi ochelari de soare.

MAGAZINUL „BUCUREŞTI" — 8 costume de baie, 8 slipuri, 8 caschete de baie, 8 tricouri.

MAGAZINUL „VICTORIA" — 8 stilouri, 8 tricouri.

CLUBUL SPORTIV „DINAMO" — 2 bluze cu motive populare, 2 brelocuri; 4 aplice.

În numele vostru, al participanţilor la tradiţionalul concurs de înot, comisia de organizare mulţumeşte tuturor pentru premiile oferite.

Pagină realizată de **Radu POPA**

ZIUA PLINĂ DE GRIJI A LUI MITICĂ

Mitică este politicos ca un gentlemen englez. Amicul său din perete, calendarul, i-a atras atenția că era ziua unei colege, Georgescu Matilda. Indată după micul dejun, Mitică intră într-o activitate febrilă. Luînd din raft cartea de aventuri cumpărată în ajun, o deschise la pagina 63, unde rămăsese aseară, și-i spuse pe un ton calm maică-sii :

— Cămașa albă, costumul, pantofii maro !

Apoi pătrunse în pagina 63, unde îl aștepta nerăbdător un detectiv, care nu putea să plece în căutarea infractorilor fără Mitică. Automobilul prevăzut cu stație de radioemisie-recepție demară fulgerător, parcurgînd ca un bolid aliniatele. Infractorii erau în pagina 74, dar cînd să pună mina pe ei, se pitiră într-o frază cu o grămadă de subordonate, (de exemplu în tufișuri, în văgăuni, în scorburi și alte circumstanțiale de loc) astfel încît detectivul și Mitică se treziră dezorientați la pagina 98, cînd un glas șopti din imediată apropiere :

— Mitică, poți să te îmbraci...

Straiele puse cu grijă pe divan miroseau plăcut a stofă proaspăt călcată. Lui Mitică nu-i trebui decît o aruncătură de ochi pentru a constata că totul era în regulă. Privirilor sale agere nu-i scăpă nici micul amănunt că pantofii străluceau ca oglinda, în ciuda ploii pe care, cu o zi în urmă, disputaseră finala cupei inter-străzi la fotbal.

— Hai, dragă, te mai aștept mult ? Se răsti detectivul.

Pînă la pagina 108, totul merse bine. Erau pe urmele infractorilor. Aceștia se refugiaseră într-o casă părăsită, aflată pe marginea unei prăpăstii.

— Acum nu ne mai scapă ! strigă victorios detectivul.

Dar șeful infractorilor rînji din pod :

— S-o crezi tu, Mitică, ești convins că Matildei o să-i placă cum ești îmbrăcat ?

Mitică se făcu palid. Lovitura își nimerise ținta. Matilda, ca jucătoare de handbal într-o echipă adevărată, avea gusturi sportive. Mitică își mai reveni. Creierul îi lucra cu o iuțeală fantastică.

— Mamă, hotărî el cu sînge rece, cămasa în carouri, pantalonii de doc cu tighelurı și ghetele de baschet !

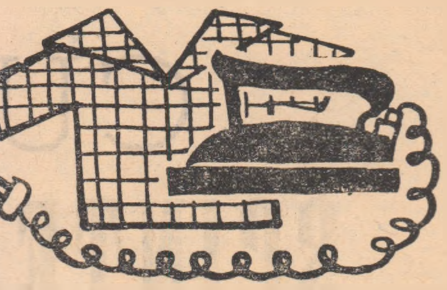
Mama, care avea de gînd să facă și ea o vizită unei prietene pe care n-o mai văzuse de cîțiva ani, puse din nou fierul de călcat în priză. În același timp, supraveghea mîncarea de pe plită, calcula cît timp îi trebuie ca să cumpere zarzavat de supă și cosea unul din cele douăsprezece buzunare ale pantalonilor de doc. Dar — nu-i așa că ați observat și voi — mămicile se descurcă în orice împrejurare. În curînd, noul rînd de haine era pregătit cum se cuvine, iar zarzavatul tîrguit și pus în supă...

— Dar flori n-ai văzut prin piață ? strigă din depărtare Mitică (se afla la o distanță de peste 140 pagini).

— Ba or fi fost, nu m-am uitat, spuse șovăitoare mama.

— Matildei îi plac garoafele... exclamă visător Mitică. Pînă mă îmbrac, poate dai mata o fugă !

Unele personaje din basme se dau de trei ori peste cap și devin fie păsări, fie zîne astfel încît pot înfăptui tot felul de minuni. Dar mama lui Mitică nu era o mămică din basme, cum de altfel nici Mitică nu e un personaj de basm. Așadar, mama porni fără nici o plăcere spre piață, să cumpere garoafe. Nu știa cà fiul avea să-i facă o surpriză. Intr-adevăr, cînd se întoarse, el o anunță :

— Știi, m-am gîndit că tot mata ai avut dreptate. E mai potrivit să mă duc cu costumul maro și cu cămașa albă...

— Ei, bravo ! Atunci, îmbracă-te !

— Da, însă... Erau aici, pe divan, și nu știu cum am făcut, că pe cînd citeam, m-am așezat pe ele și le-am cam șifonat...

Erau făcute armonică. Mama oftă ; trebuia să-și amîne întîlnirea cu vechea ei prietenă. Dar atîta fecior avea și dînsa...

Peste o jumătate de ceas, Mitică ieșea pe ușă strălucitor de elegant, purtînd delicat buchetul de garoafe. Reușise să prindă întreaga bandă la pagina 179, și poate că ar mai fi făcut multe alte isprăvi, dar cartea n-avea decît 180 de pagini. Nimic de pe chipul lui nu trăda însă marile încercări prin care trecuse. Dimpotrivă, avea o expresie liniștită, plină de amabilitate și alcătuia calm, în gînd, cuvintele de felicitare pe care trebuia să i le adreseze colegei sale.

Rezemată de portiță, mama, pe care începuseră s-o doară șalele, îl privea înduioșată și mîndră.

CRONICĂ RIMATĂ

Strada cu miros de smoală
Îmi topea microporosul
De mai stam în Capitală !
Pentru tabără-s propus
De-abia-n seria a treia
Și tot chetul mi-era dus...
Mama, toată ziulica,
Îmi zicea că ar fi bine
Să mă duc pe la bunica.
L-am citit pe Topîrceanu,
Deci știam „vara la țară"
Cunoșteam și Bărăganul.
Poți să mori de plictiseală,
Praf, țîntari, lătrat de cîine...
E păcat de osteneală.
Dar plecai să scap de soare.
Cine știe poate-acolo
O să fie mai răcoare.
Cînd am coborît în haltă,
Soarele-mi pica pe creștet
Și cămașa mi-era baltă.
Iau valiza și... cărarea
S-ajung iute la bunica
Să-mi fac duș cu stropitoarea.
Dau fuguța la fîntînă
Să-mi aduc eu singur apă
Că bunica-i cam bătrînă.
Ce eram să fac să scap
De dogoarea-ngrozitoare ?
Răsturnai gamela-n cap.
Dar bunica : —„Măi băiete,
Te-am lăsat să-ți faci plăcerea
Dar am duș cu robinete !
Mergi în baie — sau mai bine
Mergi la ștrand — la heleșteu
Că mai sînt băieți ca tine.
(E o tabără locală)
Merg cu bărcile pe apă
Zic băieții că fac școală
De vîslit. Dar ce vîslit —
Stau în barcă toată ziua
Sub răchiți la pescuit.
Mai bat mingea, mai se scaldă,
Seara mai aprind și focul
Parcă n-ar fi vremea caldă..."

Iată măi cum s-a brodit
Ce gîndeam eu că-i la țară
Și te uită ce-am găsit.
Hotărît, că Topîrceanu
N-a trecut prin satul ăsta
Sau se schimbă Bărăganul.
Au și cinematograf
E căminul foarte-aproape
Și șoseaua n-are praf.
Ce să spun, am dat năvală
Chiar la patru'ș-cinci de grade
Pîn-la tabăra locală.
Cum a fost ? aveți răbdare.
Vreau să scriu un plic pe-adresa
Tovarășei instructoare
Că m-am hotărît și gata !
Vreau s-o rog să mă amîne
Pînă-n seria a patra !

ÎNOTĂTORUL (monolog)

Nu intru în apă, tovarășe profesor ! E udă... Și ce dacă au intrat ceilalți? E rece... Stau destul de bine și pe mal ! Știu, apa e un compus de oxigen și hidrogen, nevătămător, ba chiar necesar ! Conform teoriei lui Pitagora... Poftim? Adevărat, teoria asta e a lui Arhimede ! M-am încurcat și eu... Da' tot nu intru, tovarășe profesor ! De ce trebuie neapărat să învăț să înot ? Acum e vacanță, nu se învață nimic ! Toți colegii sînt în apă ? Și ce dacă ! Eu mă simt foarte bine aici, pe mal ! Mă bronzez ! Nu-mi place apa ! E... ceva înăscut ! N-o suport ! Frică ? Mie, frică ? Exagerați ! Poftim, o să intru puțin, numai pînă la genunchi, ca să vă dovedesc... Aoleu ! Brr... Vedeți ? Hm, nu-i prea rea... Dacă vreau, pot și mai sus de genunchi ! Oare ?! Uite că merge ! Acum sînt cu tălpile de fund și apa abia îmi ajunge la piept ! Nu vă supărați, cum e aia... bras ? Aha, da ! Mulțumesc ! Ce bine e ! O adevărată plăcere ! Apa e pasiunea mea ! Ce ușor mă simt ! Ia uitati-vă la Milică, n-are curaj să intre ! Ha-ha, ce caraghios e ! Milicăăă, ia uită-te la mine ! Fricosule ! Știți, tovarășe profesor, eu am înclinatie către înot ! E... ceva înăscut ! Poftim ? A trecut o jumătate de oră de cînd stau în apă ? Trebuie să ies pe mal ? Așa repede ? Vă rog, mai lăsați-mă ! numai puțin... E pasiunea mea ! Toți ceilalți au ieșit ? Treaba lor ! E vacanță, tovarășe profesor ! Cînd poți învăța mai bine să înoți decît în vacanță ? Mai lăsați-mă puțin !...

TRENUL ACCELERAT 408

Trenul accelerat 408 pleacă, în fiecare zi, la orele 7,35, în direcția pieții. E un tren foarte bine condus, respectă semnalele de circulație și, din cînd în cînd, anunță, scuturîndu-și panașul de fum blond :

— Pfff ! Pfff ! Atenţiune ! Trece trenul accelerat 408 !

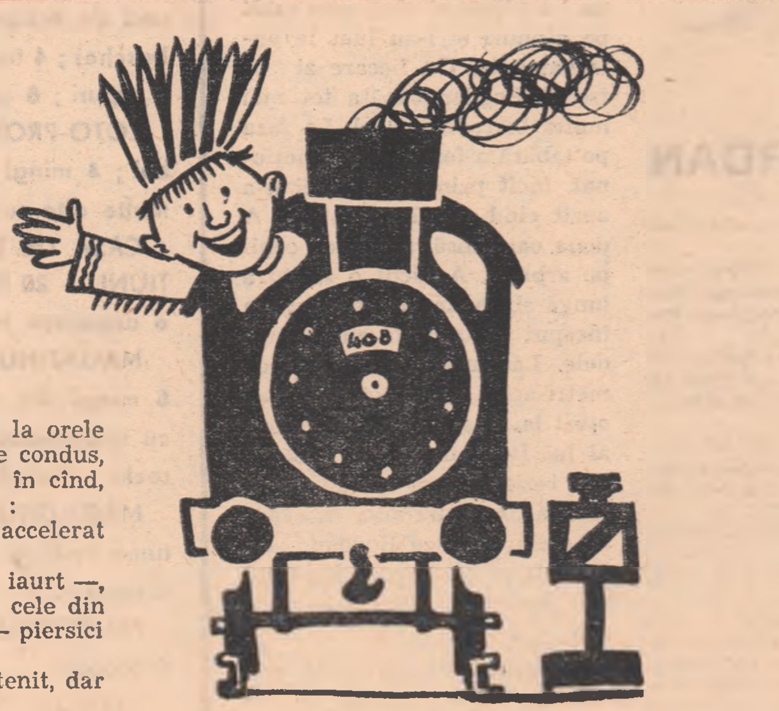
Întîi oprește în gara — de — lapte — și — iaurt —, apoi în gara — de — pîine proaspătă și, în cele din urmă, în gara — de roșii — vinete — ardei — piersici — pepeni — tot — ce — vrei !

Încărcat cu de toate, face cale întoarsă, ostenit, dar victorios :

— Pu-uf ! Pu-uf !

Trenul accelerat 408 urcă bine dispus scările, deoarece, neavînd încă 14 ani, călătoria individuală cu liftul îi este interzisă ! În bucătărie, îl așteaptă mama — pentru că, am uitat să vă spun, trenul accelerat 408, acest tren cu sandale galbene și pantaloni albaștri, are o mamă care nu e nemulțumită de el...

Ceva mai tîrziu, pe scările blocului se aude din nou semnalul :

— Pfff ! Pfff ! Trece acceleratul 408 !

E curios, dar adevărat ! Trenul accelerat 408 se duse să joace... fotbal ! Pe teren, e supranumit „Picior de aur" ! Nu trage cine știe ce șuturi grozave, dar în schimb evită întotdeauna glezna adversarului. Cu driblingul stă cam prost. dar nimeni nu l-a văzut vreodată bătînd din picior în genul „Dacă nu faceți cum zic eu, nu mai joc !"

Între timp, în grădinița din spatele blocurilor încep să apară pasageri nerăbdători. Începe acea parte a zilei cînd trenul accelerat 408 se pune la dispoziția lor. El are un vagon cu povești, unde trăiesc în bună vecinătate Robinson Crusoe și Harap Alb, Hercule și indianul Ochi de vultur, din tribul Sioux. Mai are și un vagon-atelier, unde se repară trotinete, păpuși și avioane, iar în al treilea vagon oricine vrea poate să afle care sînt cei mai înalți munți din lume sau să dezlege cuvinte încrucișate !

O dată, pe trenul accelerat 408 l-a durut în gît și a trebuit să stea două zile în depou, adică în pat, cu comprese. Mama s-a luptat eroic cu copiii din bloc care asaltau ușa, care cu o bomboană pe jumătate topită în mînă, care cu un măr sau cu un nasture mai arătos... Pînă la urmă, tot au scăpat înăuntru vreo zece, cu darurile lor.

În fiecare zi, la ora 7,35, trenul accelerat 408 pleacă în direcția...

Poftiți în vagoane !

Schițe de Ovidiu ZOTTA
Desene: G. BURSCHI
Versuri: M. CĂLIN

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", tele fon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40631